

PEAPISKOPI LÄKITUS KOGUDUSTELE JÕULUPÜHADEKS JA UUEKS AASTAKS 2012

Armsad õed ja vennad!

Johannese evangeelium kõneleb Jeesuse sünnist kui valgusest, mis paistab pimeduses. Küllap mõistame, et jutt on millestki, mida vajame sisemiselt, mis ei sõltu tehnilisest progressist, hõõglambist või säästupirnist, mis puudutab meie hinge. Hingevalgust ülistavad poeedid ja analüüsivad psühholoogid, sellest on saanud mõiste meie kõnekeeles. Mida see tähendab?

Küllap midagi endastmõistetavat ja üldinimlikku. Lihtsalt headuse hetke. Igatsust headuse järele. Headuse kogemist ja jagamist. Usku headuse võitu ja võimu ka keset kõikehävitatavat pimedust. Mitte üksnes kosmiline *chaos* ega juhus pole pime, seda on ka kaose ja kurjuse meelevaldas olev inimene. Inimene, kes on kaotanud oma sihi, mõtte ja näo. Apostel Pauluse sõnadega: „Meiegi olime kord arutud, sõnakuulmatud, eksijad, orjates mitmesuguseid himusid ja lõbusid, elades kurjuses ja kadeduses, olime vihaalused ja vihkasime üksteist.” (Tt 3:3)

Valgus pole üksnes romantiline kujund. Valguse vajadus kasvab välja reaalsuse tajust, äratundmisest, et sarnaselt elule pole headuski viimselt meie endi meelevaldas, meie tegude tunnus ja tulemus. Headuse olemus ja eetiline imperatiiv ulatub meist kaugemale, on meist väljaspool. Tõeliselt hea saab olla vaid Jumal. Ja apostel jätkab: „Kui aga Jumala, meie Päästja heldus ja inimesearmastus ilmus, siis ta päästis meid mitte meie õiguse tegude tõttu, mida me nagu oleksime teinud, vaid oma halastust mööda.” (Tt 3:4-5)

Jõulusünnimuse vabastav vägi seisneb Jumala teos, tema headuse ja halastuse ilmsiks saamises Jeesuses Kristuses. „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei hukkuks, vaid et tal oleks igavene elu,” kirjutab evangelist Johannes (Jh 3:16). Kogu Jeesuse isik, tema eeskuju, ohvrisurm ja ülestõusmine on selle eluandva armastuse väljendus ja allikas. On mõistetav, et jõulud täidavad inimsüdamed headuse ja armastusega, mis ülevoolava karikana ajendab heategudele.

Kas pole see õnne stardipakk ja ühiskonna ülim siht? Kujutlegem maad, kus ükski isa või ema ei hülga oma last, kus abikaasade vahel valitseb truudus ja perekonnas hoolimine ja usaldus, kus ausus on au sees ning kainus ja väärikus hinnas, kus ligimest austatakse ja abivajajale ulatatakse käsi. Headus ei eelda suuri investeeringuid, uusi makse, karmimaid seadusi, tõhusamat järelevalvet. Headuse eeldus on hingevalgus, uus ellusuhtumine, ennastsalgavus ja julgus seista vastu hoolimatusele ja ülekohtule.

Uue aasta juhtmõtteks on pühakirja sõnad: „Ära lase kurjal võitu saada enese üle, vaid võida Usina kuri heaga.” (Rm 12:21) Headus võib tunduda nõrkusena, kuid ainsana on tal vägi hoida ja õnnestada elu. Jõuluvalguses oleme kõik kutsutud headuse käskjalgadeks – eestpalvetajateks, lohutajateks, julgustajateks, teenäitajateks, toetajateks, rõõmustajateks. Headuse abimeeste suurimaks vabakonnaks on kristlased. Olge selle eest südamest tänatud!

Evangeelium Jumala headusest sunnib meid ikka ja taas otsustama, kas kuulume varju või valguse poolele. Hetki, kus sellest kuuluvusest tuleb tunnistada, millal meilt seda küsitakse, on palju, üheks selliseks ka eelseisev rahvaloendus. Hoolides headusest, oma rahvast ja kirikust, vastakem siis nagu kord Joosua: „Mina ja mu pere, meie teenime Issandat!” Üle kõige aga tänaagem Issandat, sest tema on hea ja tema heldus kestab igavesti.

Õnnistatud jõulupühi ja algavat Issanda aastat 2012 soovides

Andres Pöder